

Inguruaren ajeak

**Nekane
Zinkunegi
Barandiaran**

Eguneroko zamaren nekeak eraginda edo, azkenaldian, bi multzotan sailkatu dut inguratzen nauen jendea. Badago jendea kritika eraikitzaileak egiten ez dakiena, ura pasatu ondoren urtegia egin beharko litzatekeela aholkatzen duena, besteren lanari baliorik aitortzen ez diona, besteen lanari prezio baxua jartzera ausartzen dena, eta ustezko negoziaketetan astotik jaisteko prestasunik izaten ez duena. Badago jendea besteek zer egin beharko luketen esan

bai baina zerbait egiteko eskatzen zaionean beti okupatuta dagoena. Eta, nola ez, badago pasatutako garaiak beti hobeak zirela nostalgiaz oroitzen duen jendea ere. Egunerokoa hura gabe errazagoa izango litzatekeela erakusten dizun jendez inguratuta bizi zara, eta badakizu.

Baina, zorionez, badago bestelako jendea ere. Badago egiten duzun ahalegina aitortzen eta eskertzen dizun jendea. Baita egunero esku artean duzun lan mordoaren jakitun izan eta esku

bat botako dizuna ere, zuk eskatutakoa ematen saiatuko dena edo eskatu gabe zerbait eskaintzeko prest egongo dena. Kritikak hobetzeko ikuspegiz egiten dituen jendea, eta giro ona sortzeko bere onena eskaintzen duen jendea. Zoritxarrez, aurreko multzoan aipatutako jendearen erruz erre eta zure ondotik aldentzen da bigarren multzo honetako jendea, eta orduan ohartzen zara egunerokoa zenbat errazten zizun. Baina urrutiagotik bada ere, badakizu ondoan izango duzun jendea dela. •

Irati txikiak

Joxean Agirre

Hegazti, txori, narrasti eta piztia mota bakoitzak omen du bere hizkuntza. Adituen arabera, gainera, lekuan lekuko dialektoak osatzen dituzte, txokokeriak alegia. Eta ohiturak ere bai: igelek, esate baterako, hirunaka kantatzeko joera dute. Badaude gizakion hizkuntza imitatzen saiatzen direnak ere. Balmasedako taberna bateko loroak, belarrira xuxurlatuz gero, «Gora Euskadi askatuta» esaten zuen. Guardia zibilak barruan zirela norbaitek belarria berotu zion eta hiruzpalau aldiz aldarrikatu omen zuen esaldia eta kuartelera eraman zituzten loroa eta tabernan zirenak. Urrestillako lagun batek behin kontatu zigunez, Pako Aristiren aitona zozo bat hezi omen zuen

etxean eta “Eusko gudariak” kantatzen omen zuen.

Hegazti eta abereek bai, baina zuhaitzek hitz egiten al dute? Zuhaitzekin hitz egiteko frantziskotarra izan behar da, Pello Zabala bezala. Egunkari honetako bere azken zutabe bikainean ulertu nionez, besarkatu ere egiten ditu.

Orain dozena bat urte mila eta gehiago pago sartu nituen (bi semeek lagun-duta), eta dagoeneko zeruraino luzatuta daude. Haiei begira tarte luzeak egiten ditut, hitz egitera iritsi ez banaiz ere. Hilabete barru gorri-gorri jarriko dira eta jaiotetxetik gertu Irati txiki bat dudala sentitu ohi dut.

Insignis pinuaren hondamendiari buelta emateko ez zait irtenbide hoberik

bururatzen Irati txikiak sortzea baino, edo, Gipuzkoatik ari naizenez, Pagoeta txikiak izan daitezke. Ekologismoak bi hamarkadetan lortu ez duena onddo batek lor dezake oso urte gutxian: gure basoak eraberritzea. Horretarako, erakundeak diren lursailetan (33.000 hektarea omen) jatorrizko basoak berreskuratzen saiatu beharko lukete, baina zalantza handiak ditut.

Bildu agintean zegoenean basoak eraberritzeko plan baten zirriborroa aurkeztu zuen eta kalapita txiki bat eragin zuen sektorean. EAJk abagune ederra du orain plan hobe bat baduela frogatzeko, baina, itxura guztien arabera, diru publikoarekin eredu estentsiboak laguntzen jarraituko du. •